

ta isse omma sūud ülles kaebas. Ooleks temma luggeda mõistnud, siis ei oleks temma sedda mitte kirjutanud. Nenda immelikud on Jummala teed, kes iat kurja ei saali:

Kela Jummal! kela hådda,

Kela kurjust, patto mādda,

Kela wargust, kela pettust,

Kela uhkust, kela ohnuist,

Kela fōiki árra sedda,

Misse läbbi tulleb hådda:

Kurjad kurja teggemast

Waggad waewa någgemast. —

Anna male siggidust,

Omma taewa önnistust;

Uita fōiki hådda sees,

Kes siin ellab maas ja wees.

Ahne surria.

Rikkas Inglisma mees olli umbest suremas, kui üks sōbber tedda puulma tuli. „Oh sōbber!” hūidis surria, „anna sealt kappist

musle mo wanna katline sárk?” — „Agga sōbber”, küssis vōeras, „mis sa sellega praego teed?” — „Mis ma sellega teen?” „Kostis surria, „pannen selga: Se wanna naesterahwqs, kes mind pesseb, saab jo selle sárgi ikka ommale, mis koolja selgas on ja se wanna kults on temmale hea kül.

Se kes surmas sitke olnud,

Kas ta mele ellus tulnud,

Ei ta waeste hådda tunnud

Neile håddas abbi añnud,

Kui üks waene temma ees

Pallus abbi silma-wees? —

Kuida ellus, nenda surmas,

Oli mammun tale armas;

Ahnuest veel surma-teel,

Likus wimaks temma keel!

Jutto jätkud.

üks noor, hooplik mees, tahtis Juti pilgata ja ütles: „Kule juut, Inglismaal sawad